

41 NGÀY CHO 40 NĂM

● **Huỳnh Thế Hy SB71**

hôm qua vợ tôi nhờ viết tên vào cái bì thư xin lễ cho người anh tử nạn trên biển. Tôi cũng chẳng để ý gì anh lần thứ bao nhiêu. Chiều nay trên đường đi làm về, tình cờ đọc status của anh Kriti Rubi, người đi cùng chuyến ghe với gia đình vợ, và biết ngày này 40 năm trước, một con tàu đã cứu 24 mạng sống lênh đênh trên biển chết rờn rã 41 ngày. Con tàu đó mang quốc tịch Hy Lạp với cái tên Kriti Ruby.

Trở về câu chuyện cũ

• Cô và chị đã về lại được Ban Mê Thuật sau khi tàn cuộc chiến. Anh trai cô phải đi học tập. Đất nước lâm vào tình trạng đói kém chưa từng có vì chính sách tự lực hợp tác xã quái đản, nơi nào sản xuất cái gì thì dùng cái đó, mang đi chỗ khác bán là phạm tội

buôn lậu. Người anh kế cô đi học trên Sài Gòn, chỉ cần đem lọt 1 ký cà phê từ Ban mê về thành Hồ là có thể sống được 1 tháng. Cà phê trở thành một thứ xa xỉ của người thành phố. So với các nơi khác, quê cô nhờ khai hoang điền địa từ thời tổng thống Diệm cấp đất cho đoàn dân di cư từ Bắc vào Nam, nên cũng còn có cái ăn cái mặc. Chưa đến nỗi đói bo bo từng bữa.

Nhưng anh cả của cô thì sau khi học tập về không thể sống được với đám cán bộ hách dịch quyền uy vì lý lịch Công giáo, sĩ quan “ngụy”. Anh năn nỉ mẹ cho tiền để đóng ghe tổ chức vượt biên. Mẹ xiêu lòng. Anh muốn đưa cả gia đình và các em còn nhỏ đi theo, mẹ không phản đối. Thế là cả gia đình anh, giờ đã có 2 bé gái cùng mẹ các em, tổng cộng 14 người cùng những người quen khác trong làng chuẩn bị chuyển đi. Định mệnh lạ lùng, chị dâu của cô

mang thai như lần đi tản thàng ba gãy súng 6 năm trước đó. Hai chị em một lần nữa cùng nhau trên con đường tìm cái sống gian truân.

Mùa hè năm 1981, chiếc thuyền con mong manh chở 34 con người, già trẻ lớn bé, phát xuất từ một làng chài ở Vũng Tàu đi tìm tự do. Hầu hết những người trên con tàu này xuất thân từ giáo xứ Kim Châu, Ban

mê Thuật, một khu vực tập trung những người di cư có đời sống đức tin vững mạnh.

Không ai ngờ... chuyến ghe trở nên kinh hoàng... thê thảm khi lênh đênh hơn 40 ngày trên biển.

Bao nhiêu tàu đi qua nhưng không đoái hoài, cũng không cho được một miếng nước. Từng người, từng thầy người chết đói... chết khát được vớt xuống biển. Ban đầu người sống còn nước mắt cho người chết... sau đó thì không còn một giọt nước mắt nào cho nhau... người họ đã cạn nước và nghĩ rằng trước sau gì cũng đến phiên mình.

Tuy nhiên, tiếng cầu kinh vẫn cất lên không một lời oán than... Ngày thứ 41, anh R., trưởng thuyền... anh ruột của cô gái thều thào với mẹ, vợ và những đứa em:

- Con sắp ra đi, con có lỗi với Chúa, với mọi người... là đã không đưa tất cả đến được bến bờ bình

an. Tuy nhiên sau khi con chết, những người còn lại sẽ được tàu đến cứu.

Nói xong anh R. nhắm mắt. Người thân cùng cô lấy chút lực tàn, thả xác anh nhẹ nhàng xuống biển. Dường như không nỡ bỏ hai đứa con và cái bào thai nhỏ bé đang trong bụng vợ... Anh R. nhấp nhô người dọc thẳng theo làn nước, bám theo con thuyền; một hồi rồi mới trôi ra xa.

Nửa tiếng sau, một chiếc tàu lớn tiến lại chiếc ghe đang vật lộn cùng sóng biển... mọi người không còn sức mà vẫy tay ra hiệu kêu cứu. Những đứa bé nhanh chóng được bế lên tàu... Đúng như anh R. đã trăng trối... anh là người cuối cùng trong chuyến ghe 10 người chết.

Số người sống sót được chuyển tới một cảng thuộc miền Bắc Nhật Bản; nhanh chóng trở thành một tin lớn truyền khắp cả xứ Phù Tang và trong cộng đồng còn rất nhỏ bé của người Việt Nam. Cha Harrie, giám đốc trại tị nạn Caritas-Himeji ở miền Nam, vội đi đón họ để đưa về trại. Gương mặt và ánh mắt của hơn 20 con người vẫn còn thất thần... dường như họ chưa cảm được cái hạnh phúc tồn tại sau chuyến đi vì những mất mát quá lớn.

• Hồi kết:

Chị dâu của cô gái bỗng bế 3 cháu đi định cư bên Mỹ vì có anh ruột bên ấy bảo lãnh. Và chị cũng nghĩ rằng điều kiện để lo cho 3 cháu bên đó sẽ dễ dàng hơn ở Nhật. Cô gái từng cùng chị và các cháu trải qua 2 lần di tản thảm khốc, sống chết bên nhau nên mãi

mong ngày gặp lại khi các cháu lớn. Giấc mơ này, 16 năm sau mới thực hiện. Lần tái ngộ tại Texas mà tôi là người đưa cô gái đi gặp, hai chị em bồi hồi kể lại những kỷ niệm thương đau. Còn 3 cháu, sau khi tốt nghiệp trung học đều tự mình vươn lên. Giờ, đứa bé gái trong bụng mẹ lần di tản tháng 3-75 đã là kiến trúc sư; đứa sinh ở Kim Châu trước lần di tản 2 là luật sư hành chánh và thằng bé chưa một lần nhìn thấy bố trở thành một dược sĩΩ

Thuyền nhân Việt Nam (Vietnamese Boat People) trở thành biểu tượng của lương tâm. Ảnh: T.L.